

هشدار نسبت به کمبود ویتامین D در کودکان ویتامین دی

یافته‌های یک تحقیق نشان می‌دهد که میانگین سطح سرمی ویتامین D قبل و بعد از استفاده از روش‌های مداخله‌گر درمانی ارتباط معناداری با جنس، سن و شاخص توده بدنی کودک ندارد.

یافته‌های یک تحقیق نشان می‌دهد که میانگین سطح سرمی ویتامین D قبل و بعد از استفاده از روش‌های مداخله‌گر درمانی ارتباط معناداری با جنس، سن و شاخص توده بدنی کودک ندارد. به گزارش ایسنا، صبا کریمی دانشجو رشته پزشکی در پایان نامه خود به "بررسی مقایسه‌ای روش‌های درمان انواع کمبود ویتامین دی در کودکان ۱۰-۲ سال" پرداخت.

بر اساس این تحقیق تمام کودکان در تمام گروه‌های سنی در معرض خطر ابتلا به کمبود ویتامین D و عواقب ناشی از آن هستند. اگرچه تزریق عضلانی یک مگادوز ویتامین D مقرون به صرفه است و رسیدن به سطح مناسب ویتامین D را تضمین می‌کند، اما خطر هیپرویتامینوز D (بیماری زیاده روی در مصرف ویتامین‌ها) را نیز بالا می‌برد.

این کارآزمایی بالینی بر روی ۷۵ کودک مبتلا به کمبود ویتامین دی انجام شد. کودکان به صورت تصادفی در سه گروه تقسیم شدند. گروه اول تحت درمان ۶۰۰ هزار واحد ویتامین D تزریقی تک دوز به همراه روزانه ۴۰۰ واحد خوراکی قطره پروکیدیپویا و گروه دوم نیز همین دوز درمانی ویتامین D تزریقی به همراه روزانه ۴۰۰ واحد خوراکی قطره ویتامین A+D قرار گرفتند.

در این پژوهش گروه سوم با درمان روزانه ۱۰۰۰ واحد خوراکی با کمک پاستیل ۱۰۰۰ واحدی تحت مداوا قرار گرفتند. پس از گذشت سه ماه از شروع درمان، مجدداً سطح سرمی ۲۵- هیدروکسی ویتامین D۳ سنجش شد و اطلاعات آماری تحقیق مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته‌های این مطالعه نشان داد، سطح سرمی ویتامین D بعد از مداخله در هر سه گروه درمانی افزایش یافت و به محدوده نرمال رسید، اما تفاوت معناداری بین سه گروه وجود دارد. به طوری که گروه درمانی اول و دوم سطوح بالاتر ویتامین D را نسبت به گروه درمانی سوم داشتند. همچنین میانگین سطح سرمی ویتامین D قبل و بعد از مداخله ارتباط معناداری با جنس، سن و شاخص توده بدنی کودک ندارد. این تحقیق در نهایت نشان داد که روش سوم از ارجحیت بیشتری نسبت به دو روش دیگر برخوردار است.

به گزارش ایسنا؛ این پایان نامه با راهنمایی محمدرضا فاطمی خوراسگانی در دانشگاه آزاد نجف آباد دفاع شد.